

Catalin

BUTLLETÍ INTERIOR DEL CASAL DE CATALUNYA DE PARÍS

2ª EPOCA - ANY 1983

N° 55

Març

El Consell Directiu renovat i completat

L'assemblea general ordinària, convocada al primer d'any, va celebrar-se el dia 23 de gener, amb una assistència molt nombrosa.

Els punts fixats a l'ordre del dia, al discutir-se, donaren ocasió a debats, algunes vegades ben apassionats, sense, però, mai passant la mida. Ho fou, sobretot, el que va obrir-se al tractar dels fets que van motivar el daltabaix provocat per les dimissions anunciades en el full informatiu del mes de maig del 1982. Quatre, dels cinc, llavors dimissionaris, presents a l'assemblea, van poder explicar, amb claretat i amb tots els ells i utes i sense trabes de cap mena, els motius que els feren prendre una tal decisió.

Ara, amb un Consell directiu, renovat i completat, de tretze membres, l'hora es arribada de donar, tots plegats, una nova embranzida a la tasca que els socis esperen. Tasca, que cal prosseguir sense defallences. A cada un de nosaltres, doncs, i tal com es diu correntment, de posar-hi el coll, convençuts que si així ho volem i ho sabem fer, obtindrem, a més del suport necessari, l'ajuda amb la participació activa dels socis i amics i que no mancaran, nombrosos, als actes que s'organitzin.

La tasca urgent que ens espera és, en una paraula, la de modernitzar el Casal, en el sentit més ample del mot, i amb això refoçar, si cap, els sentiments de catalanitat, que si bé sempre han estat els nostres, han de continuar, ara més que mai, d'ésser una de les nostres principals i permanents preocupacions; refinar les ja bones relacions que tenim amb els organismes oficials de casa nostra i consolidar, ja que preveiem que perfeccionar-lo ens sera molt difícil, el nostre butlletí d'informació que en homenatge a la memòria d'en Lluís Nicolau d'Olwer porta el nom de *Caliu*, que es precisament el títol del darrer llibre escrit per l'il·lustre compatriota, que fou el primer President que va tenir el Casal de Catalunya de París, elegit per aclamació per l'assemblea de constitució celebrada el dia 9 de juliol del 1945 a la gran sala de l'Hôtel des Sociétés Savantes de París.

El President

BUTLLETÍ
INTERIOR
DEL CASAL
DE CATALUNYA
DE PARÍS

41, rue Berzélius
75017 Paris
Téi. 263-06-81
C.C.P. 5685-77 Paris

Polycopie par nos soins.
Association étrangère
autorisée par M.
le ministre de l'Intérieur.

Vida del Casal

Després de l'assemblea

Cal dir que la darrera assemblea general ordinària de l'any en curs ha despertat en els socis un interès que feia molt de temps mancava a les reunions d'aquesta importància en el Casal. Prop de vuitanta socis —setanta-sis per ser exactes— assistiren a la mateixa, desitjosos d'acabar amb la crisi que, malhauradament, soscavava els fonaments de la nostre entitat.

Fou una assemblea constructiva car ningú anteposà els seus afanys personals a la bona marxa del Casal. Explicacions n'hi hagueren prou per aclarir uns malentesos que duraven des de feia mesos. Avui l'horitzó s'ha aclarit però la tasca que ens espera és tan àrdua com abans.

La mobilització dels socis ens esperona per afrontar els problemes i les dificultats. Nous ele-

ments formen part del Consell d'enguany i les idees es renoven.

Però no hem de deixar que aquest nou Consell afronti tot sol els problemes inherents a la nostra entitat i a la nostra identitat. Cal participar a la vida del Casal, cal col·laborar en els actes que aquest organitzarà, cal portar nous socis. En una paraula: ens hem de mobilitzar perquè, fent créixer el nostre grup, poguem convertir en realitat el desig i la necessitat de tenir un nou lloc on fructifiquin i s'expandeixin la nostra llengua i la nostra cultura.

Al dia següent de l'assemblea general ordinària, els nous elegits es reuniren per l'atribució dels càrrecs en el sí del Consell que, a proposta del nou president, ha quedat constituït així:

EL NOU CONSELL

President: Josep BAILINA
Vice-presidents: Vicens BLANCH
Margarida GARCIA
Secretari: Jaume MIR
Vice-secretari: Josep M. FARRE
Tresorer: Manuel MONREAL
Vice-tresorer: Josep FORNAGUERA

Bibliotecari: Ferran URRESTERAZU
Vocals: Pere CABRE
Josep ESCODA
Ricard FIGUEROLA
Jesus RODRIGUEZ
Enric SANCHO

Els responsables de les comissions són:
CULTURA. — Josep M. Farré i Ferran Urresterazu.

ESBARJO I EXCURSIONS. — Pere Cabré, Josep Escoda i Ricard Figuerola.

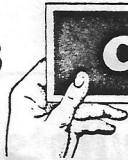
CONTACTES EXTERIORS. — Margarida Garcia i Vicens Blanch.

«CALIU». — Jaume Mir i Josep Fornaguera.

CINEMA. — Jesús Rodríguez i Manuel Monreal.

ESPORTS. — Enric Sancho.

Resum dels **comptes** de l'any 1982

INGRESSOS

	Francs
Saldo de l'any 1981	8.286,82
Quotes	15.240,00
Donatius	3.368,00
Subvenció de la Junta Consular	5.909,26
Cobrat de l'assegurança del local....	3.921,00
Excursions.....	702,00
Total dels ingressos	37.427,08

DESPESES

	Francs	
Actes culturals.....	5.325,88	
Actes recreatius	1.507,80	
«Caliu»	9.019,10	
Full informatiu	448,80	
Representació	1.397,00	
Càrregues del local.....	4.475,50	
Electricitat	961,33	
Despeses generals.....	4.299,35	
Suscripcions.....	684,00	
Telèfon.....	1.081,91	
Llibres (a preu de cost)	3.750,56	32.945,23

Total dels ingressos

Saldo de l'any 1982 ... 4.481,85

Ressenya dels Comissaris als comptes senyors Claudi Morera i Carles Retana

D'acord amb les decisions preses per l'assemblea general ordinària celebrada el dia 23 de gener de l'any 1983, els esmentats comissaris exposen:

Que, després verificació dels llibres comptables corresponents a la comptabilitat general del Casal de Catalunya i després control dels llibres de caixa i compte xec postal, a l'ensens que dels llibres auxiliars, corresponen exactament als totals dels comptes presentats pel tresorer senyor Antoni Pallarés.

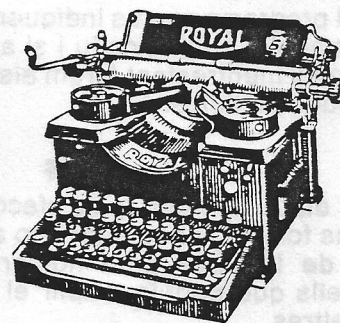
Per aquest motiu, regraciem el nostre tresorer de la tasca complerta que ha realitzat per la qual cosa el felicitem.

Hem de manifestar que les mesures seran preses pel proper exercici, una nova ventilació dels comptes, tal com ha estat demandada per l'assemblea.

En conseqüència, els sots-signats donen «quitus» al senyor Antoni Pallarés, responsable de la comptabilitat.

Signat: Carles Retana i Claudi Morera.

París, 29 de gener de 1983

Llista de donatius

Josep Saumell	20 F
Josep Castells	20 F
Carme Castelló	40 F
Pasqual Cancer	20 F
Ramon Serret.....	20 F
Maria Van Driesten.....	20 F
Josep Camps	20 F
Josep Fornaguera	20 F
Monica Teixidó	20 F
Emilia Rovira	100 F
Agustí Monguilod	20 F
Una del Maresme	100 F
Manuel Monreal	20 F
Manuel Ripoll	20 F
Maria Cugat.....	40 F
Agustí Gurrera	20 F
Lluís Calsina	40 F
Ricard Rius	20 F
Francesc Serra	20 F
Roser Alemany	20 F
Ma France Roger.....	20 F
Joaquim Alemany.....	20 F
Antoni Albadalejo	40 F
Carme Rovira	20 F
Enric Ariño	20 F
Cristòfol Canovas.....	20 F
Francesca Barceló	140 F
Enric Sancho	10 F
Antoni Garcia	120 F
Antoni Pallarés	40 F
Valentí Ponsà	20 F

1.090

A reveure

En nom de tots els socis, «Caliu» saluda l'amic Antoni Pallarés qui, recent jubilat, deixa definitivament París i retorna a la seva ciutat de Tortosa. El Consell directiu, al sí del qual ha actuat durant tants anys, recordarà sempre d'Antoni Pallarés, d'esperit conciliador, la inalterable bonhomia, la competència i el suport incansable.

A tots ens dol la seva absència i ens plau el seu retorn a la pàtria. I el saludem afectuosament perquè s'ho mereix, perquè ens havíem acostumat al seu tracte afable, perquè és i serà sempre un amic.

A reveure.

Llista de nous socis

Iu Poisson
Robert Ribelaygue
Antoni Teran
Manuel Ripoll
Eulàlia Capellas
Josep Aixendri
Ma Dolors Ronsona
Carme Costa
Carme Guerrero

263-06-81 Es el telèfon del Casal. Anoteu-lo!

Programa d'activitats

Degut a les dificultats de comunicació amb els socis — el ideal fora que poguessim sortir «Caliu» tots els mesos — ens trobem amb el problema d'haver d'anunciar les manifestacions del Casal amb massa temps d'avanç, sense poder afinar-les com caldria. Es aquest un dels motius pels quals aquest Consell ha decidit instal·lar un contestador telefònic amb l'esperança que truquereu quan us convingui i així poder estar a l'aguait dels vostres desitjos i conèixer la vostra disponibilitat.

El programa que us indiquem a continuació és solament a tall indicatiu i si algun fet important sorgeix mentrestant farem els possibles perquè pugueu participar-hi.

Març

El dia 20 de març, pels afeccionats a les emocions fortes, hi haurà un loto al Casal a les quatre de la tarda amb nombrosos premis per aquells que puguin omplir el cartró abans que els altres.

Dins del programa de visites culturals i aprofitant la diversitat que París ens ofereix en aquest aspecte, el dimecres 23 de març, el Casal visitarà la **Manufactura dels Gobelins**. El preu serà de 10 F per cap i 5 F pels jubilats i infants. El lloc de trobada es a les dues de la tarda a la sortida del metro Gobelins.

Entre els 12 i 25 de març, a la Biblioteca Espanyola, 11, avenue Marceau, de les tres de la tarda a dos quarts de set del vespre, dos artistes catalans, Teresa Fusté (escultures) i Joan Torra i Aran (olis) exposen les seves obres. Aneu-hi a veure'ls! L'entrada és gratuïta.

Homenatge a Apel·les Fenosa

Ens plau de participar-vos que el gran escultor català Apel·les Fenosa ha estat distingit pel govern francès amb l'ordre de la «Légion d'Honneur». En aquesta ocasió els catalans que vivim a França creiem adient d'oferir-li un merescut homenatge associant-hi amics i admiradors de la seva obra. Desitgem que aquest acte contribueixi a reforçar els lligams entre nosaltres.

Un sopar tindrà lloc a l'hotel Lutetia el proper 13 d'abril a dos quarts de nou del vespre. El preu és de 175 francs per persona. Els xecs podeu enviar-los al Casal de Catalunya a l'ordre de l'hotel Lutetia. La reserva es confirmarà abans el dia 5 d'abril.

El Casal de Catalunya de París s'adhereix a aquest acte, organitzat per un grup d'amics i socis, per significar l'admiració i l'estima al gran escultor català.

Abril

El Casal, com llegireu al peu d'aquesta pàgina, participarà de ple al sopar homenatge, el dia 13, a dos quarts de nou del vespre al hotel Lutetia, a l'escultor català Apel·les Fenosa. Inscriviu-vos el més aviat possible. Data límit el 5 d'abril. El preu és de 175 F.

Per Sant Jordi no sabem, al moment d'imprimir aquest «Caliu», el que podrem oferir-vos. Estem en tràmits per aconseguir la Principal de la Bisbal. En tot cas organitzarem una sortida conjunta per assistir al recital d'en Lluís Llach al Bobino, els dies 23 o 24 d'abril. Si us interessa telefonau al Casal : 263.06.81.

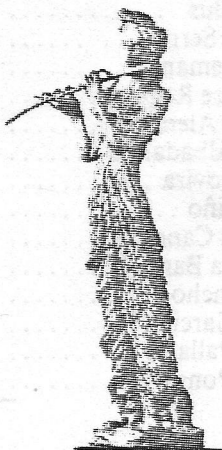
Maig

El 1er de maig anem a Saint-Nom-la-Brèteche. Es pot fer foc i organitzarem una gran costellada amb all i oli. I ja preparem una sèrie de jocs populars.

Pel dia 7 hi haurà una sortida al T.E.P. per veure una obra del premi Nobel García Márquez.

El dia 15 de maig, a les quatre de la tarda, el professor Lleó Marzo donarà una conferència al Casal sobre Angel Guimerà i, evocant especialment, el drama «La Festa del blat».

Aquest any la gran sortida la tenim prevista pel dia 29 de maig. Anirem a Verdun. El preu del viatge serà de 75 F per cap i, com sempre, el punt de sortida serà al peu de l'estatua de la plaça de la República, a les 7 del matí. Les inscripcions es poden fer ja al Casal, prop d'en Pere Cabré.

Esbarjos celebrats

Carnestoltes

Si ens atenim a la definició de l'Enciclopèdia, el Carnaval és el període de divertiments públics que precedeix l'època d'austeritat i de penitència, podem dir qu'estem vivint les darreries d'un període carnavalesc. Limitem-nos, però, a fer la ressenya del ball de Carnaval que, com cada any, es celebrà al nostre exigu local social cada dia

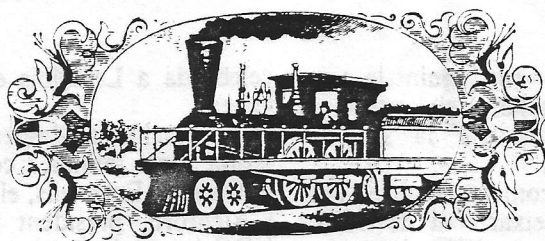

més inapte a acollir els nombrosos socis. La festa arrencava amb un ball impetuós submergit de paperets i serpentines. El número que cada vegada va adquirint més èxit és el que anomenarem «ball de la rosca» i que consisteix en prendre's per

l'espatlla, l'un darrera l'altre, formant una filera que ondula i serpenteja al so de la música i es clou formant un cercle. Infringir-ne la regla implica una penyora: exiliat al mig del cercle, l'infractor sol·licita l'assistència d'una persona de sexe contrari a la qual fa un petó o dos o més. Hi ha infractors reincidents.

Dels tres premis destinats al concurs de disfresses, el primer fou merescut per en Joan Mas i el fill d'aquest assolí el segon premi. Tres empats es disputaven el tercer premi el qual, ai las! era indivisible. Havent procedit a un tiratge, la sort afavoria en Frederic Dauvé i Cabré. I era sobre dos innocents que s'aferriava el malastre, dos infants desemperats que es sentien extorquits de tant de treball i de tanta esperança. Es clar que un premi de consolació els indemnitzava una miqueta, però el que els rescabala totalment fou la prodigiosa facultat que posseeixen els infants d'esborrar ràpidament les ombres que amaguen el meravellós.

«CALIU»

Naixences

Els fills del nostre amic Pere Cabré, en Jordi i la Mònica, l'han obsequiat amb el sisè nèt. La nena, molt eixerida, va néixer el dia 3 de febrer d'enguany i es diu Vanina. L'enhorabona als pares i als avis.

oOo

Des d'aquestes pàgines felicitem també al nostre consoci Enric Sala i a la seva esposa, encara que sigui amb molt de retard, pel naixement del petit Jordi que va venir al món per celebrar la Festa del Treball: l'u de maig. Enhorabona.

Discos

«I amb el somriure la revolta» és el darrer disc d'en Lluís Llach que no ha de mancar a cap discoteca. La maduresa d'en Llach el situa al primer pla dels nostres intèrprets i s'el pot equiparar a qualsevol figura internacional. Disc que cal escoltar i meditar, disc testimoni que ens recorda que tot està per fer i que tot és possible.

oOo

Coneixeu en Santi Vendrell? Ha sortit el seu segon disc, «Secrets del

El Consell directiu s'ha reunit

El dia 24 de gener per:

Distribuir els càrrecs al nou Consell. — Crear les comissions adients a la bona marxa del Casal. — Discutir de l'elaboració d'un programa d'activitats per l'any 1983. — Decidir de prendre contactes amb l'alcaldia de París per organitzar els actes al donar el nom de Pau Casals a un carrer de París. — Analitzar el desenvolupament de l'assemblea general ordinària.

El dia 7 de febrer per:

Prendre nota de les gestions fetes pel president a Barcelona. — Estudiar el programa d'activitats del any en curs presentat pel secretari. — Discutir sobre diversos projectes a mitjà i a llarg terme. — Reflexionar sobre l'elaboració de «Caliu». — Adherir-se a la iniciativa presentada per Margarida Garcia de participar als sopars homenatges proposats per un grup de catalans.

El dia 28 de febrer per:

Assabentar-se de les gestions prop de l'alcaldia de París: fins l'any 1984 no serà apossada la placa al carrer Pau Casals. — Escoltar l'informe del conseller Blanch sobre la FECE i la Coordinadora. — Decidir d'anar a Barcelona per aclarir la participació de les nostres institucions a la Festa de Sant Jordi. — Optar per la instal·lació d'un contestador telefònic per apropar-nos més als socis.

cor», i es pot afirmar que aquest jove cantautor deixa d'ésser una promesa per convertir-se en una ferma realitat. Tendresa i sensibilitat són les seves principals virtuts. Un dels discos més importants editats l'any passat.

oOo

Finalment ha sortit el disc del recital de cançons catalanes interpretades per Montserrat Caballé que, amb motiu de «Catalunya Avui», fou enregistrat en directe, el dia 23 de març de 1981, al Palau de la Unesco de París. L'exímia cantatriu, acompanyada per Rosa Sabater canta cançons catalanes de Granados, Mompou i Toldrà amb textos d'eminentes poetes com Apel·les Mestres, Josep Janés, Joan Salvat-Papasseit, Josep M. Sagarra, etc. Els beneficis d'edició del disc seran lliurats a l'Unicef.

Manufactura Nacional dels Gobelins

(Resum històric)

Henri IV, féu venir de Flandes, en l'any 1601, dos cents tapissers, els quals foren dirigits par Marc de Coomans i de François Delaplanche. Aquests tapissers, en un primer temps allotjats al palau de les Tournelles, s'instal·laren més tard al faubourg Saint-Marcel, al bord de la Bièvre, a la casa dels Gobelins, cèlebre família de tintorers i allí executaren composicions de Laurent Guyot, La Hyre, Antoine Caron, Simon Vouet, Michel Corneille, Le Sueur i Philippe de Champaigne. En 1661, Colbert (que mentrestant adquirí pel compte del rei la casa dels Gobelins en l'any 1662) erigi el taller en manufactura reial dels mobles de la Corona, sota la direcció de Charles Le Brun, el qual hi establí obrers de tots els oficis d'art.

Fou llavors que hom començà a designar aquest establiment sota l'apel·lació de Manufactura dels Gobelins. Dins els més cèlebres tints (els colors d'art utilitzats pels tintorers) executats en aquesta època, hom cita *l'Histoire d'Alexandre*, *l'Histoire du roi*, *les Elements*, *les*

Saisons, *les Enfants jardiniers*, *les Maisons royales*, el *Moïse*, de Pousin. En 1966, Colbert fundà l'École de Rome, a on els pensionaris feren els cartons dels *Actes des Apôtres* i de les *Chambres du Vatica*, segons

Raphaël. L'art decoratiu del segle XVIII continuà el del segle XVII per tota una sèrie d'obres inspirades de la mitologia, de l'Antic Testament i de l'història de l'Antiguitat. Així, aquests tallers continuen fins

als anys de la Revolució i fou aquest un període nefast per la Manufactura dels Gobelins. Sota l'Imperi (napoleonià) els tapissers arriben solament a executar còpies de quadres per emmarcar. La decadència s'accentuà fins a la fi del segle XIX. Sota la IIIe República, es marca un començament de retorn a la decoració.

En 1908, una nova era s'obria per la vella manufactura, amb el directorat de Gustave Geffroy i que cridava al seu costat Jules Chéret, Claude Monet, Adolphe Willette, J. F. Raffaelli. L'any 1936, sota la direcció de Guillaume Janneau, l'il·lustre taller rehabilitava mètodes ja provats, concenrant els colors i el restabliment del modelatge per plans.

A causa de la reputació universal de les tapisseries dels Gobelins, aquest terme ha acabat, com a l'Edat Mitjana el mot «arazzi» (tapisseries d'Arras), per designar totes classes de tapisseries franceses o estrangeres, antigues i modernes.

JOSEP ESCODA

Mort de l'amic Morera

El dia 9 de gener, a la ciutat de Nanterre va morir, als 88 anys, Angel Morera i Ventalló.

Molt conegut de la comunitat catalana de París, abans tot dels més antics exiliats, Angel Morera era, d'antuvi, «l'homme de la Moreneta» que, aprop de 40 anys, fins que li varen mancar les forces, va organitzar la missa de la Mare de Déu de Montserrat i Sant Jordi, propagant aquesta devoció montserratina que, quines que siguin les nostres opcions, considerem com una part de la nostra cultura catalana.

Però la seva activitat catalanista, del tot no s'havia limitat a aquest aspecte. La seva joventut, en els temps de la monarquia alfonsina, va ésser la d'un excursionista i d'un catalanista entusiasta, i a l'any 1931 va ésser un dels fundadors de l'Unió Democràtica de Catalunya.

La guerra l'exilià a París, on va col·laborar al Comité per a la pau civil. Durant l'ocupació alemanya

es va dedicar —tot seguint la seva militància catalano-religiosa— a ajudar a regularitzar la situació administrativa.

Fins i tot, com tants altres exiliats, no va deixar mai de lluitar contra la dictadura franquista, ajudant des de París el seu petit partit, representant-lo davant la democràcia cristiana europea, col·laborant a la definició d'una línia d'oposició conseqüent al règim opressor de Catalunya. S'esforçava de demostrar com els franquistes usurpavan la representació política dels ideals cristians i no sempre va ésser fàcil, vista l'actitut de la jerarquia catòlica espanyola.

Forçava l'admiració la seva obstinació de militant minoritari i la gran fe cristiana que el movia en tota la seva vida pública i personal.

Va ésser enterrat a Terrassa, d'on era originari, després que els seus familiars i amics parisencs s'en hagueren acomiadat cantant un fervorós «Virolai» durant la missa

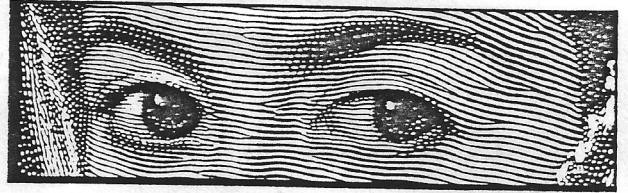
celebrada a Levallois el dia 14 de gener.

A Catalunya l'esperava també molta gent: família i companys de militància. Entre ells, el senyor Coll i Alentorn, president nacional de UDC i conseller adjunt a la presidència de la Generalitat, que va recordar com va conèixer a l'Angel Morera, abans de la República: la premsa donava notícia de la seva detenció per haver cridat «Visca Catalunya!».

Al final, es va cantar «Els Segadors» i procedir a l'inhumació del cadàver envoltat de la bandera catalana.

Per fidelitat al pensament del finat, l'última paraula es reservarà però a l'Abat de Montserrat, pare Cassià M. Just que, en una carta llegida durant la missa, va demanar que es resí «una acció de gràcies per haver conegut aquest home de pau i de reconciliació».

CLAUDI MORERA

Carta als socis

Després de l'assemblea del 23 de gener del 1983 no puc més que escriure aquests mots als socis del Casal, els presents a l'assemblea i a tots els altres.

No us ha quedat cap neguit al fons del cor? No heu pensat que els companys que, malgrat tot, havien tirat endavant el Casal es mereixien una mostra més ferma del nostre agraïment?

Jo sí, i per això els prego que, deixant de costat la seva modestia personal i la seva abnegació pel Casal que els va conduir aquell dia a aguantar de peu ferm els atacs i discursos descabellats per salvar el Casal en la seva unitat dins la diversitat, els prego, dic, que publiquin aquesta carta.

Per què, en lloc de constatar la feina tenaç dels nostres compays, us vareu llençar a la diatriba i als sobreentesos?

Què no us recordeu del «Caliu» d'abans que en Jaume Mir s'en fes càrrec? Que les bones relacions amb el país i tot el que s'obté com subvenció no és una prova del treball constant d'en Vicens Blanch? Creieu que les festes i excursions no donen cap maldecap a en Pere Cabré i a la família Figuerola? I el fet que molts socis hagin pagat anys de cotitzacions atrassades, què no es el resultat de la tasca ingrata d'en Antoni Pallarés? O potser és per això que l'atacareu?

I, sobre tot, que no us heu donat compte que la personalitat cordial i comprensiva d'en Josep Bailina servia de «rassembleur», de lligam entre tots nosaltres? No creieu que la seva profunda humanitat es mereixia la unanimitat a la seva elecció?

Ai, companys i estimats consocis, si l'assemblea del gener és una representació del que passa al país, quin guirigall! Resulta que són els que semblen la discòrdia i volen tindre raó i imposar-la a tots sense respecte de l'opinió dels altres, en una paraula els anti-democràtics, qui s'en duen l'aprobació i els aplaudiments!

De tots vosaltres i de Catalunya!

Maria CUGAT i FORNOS

Reconeixement

El Casal rep i posa a la disposició de tots els socis el diari *Avui*, útil instrument per estar al corrent del que passa a casa nostra. Però potser no sabeu que és gràcies a la gentilesa i desinterès de la senyora Josefina Dexeus que el rebem. Des de aquestes columnes volem deixar patent el nostre reconeixement a la senyora Dexeus per l'atenció que mostra envers els catalans de fora de casa. Mercés.

Donatius

El nostre consoci Pere Mateu ens ha ofert, per a la biblioteca del Casal, una sèrie d'opuscles i butlletins entre els que destaquen uns quants *Plançó*, uns butlletins d'informació dels Països Catalans de l'any 1973 de Mèxic i d'altres.

També el soci i amic Josep Tordera ens ha regalat els llibres *Miscel·lània homenatge a Quico Vila-Abadal* i *Què és Catalunya*.

Moltes gràcies de la part de tots.

Frases, dites i proverbis

Voler

El que no ho vulguis per a tu, no ho vulguis per a ningú (1) car per allò de qui no vulgui pols, que no vagi a l'era (2) no és convenient voler fer entrar el clau per la cabota (3) doncs si vols fer drecera no deixis la carretera (4) a risc de a qui no vol cols, dos plats (5) puix qui et vol mal, et farà riure; qui et vol bé, et farà plorar (6) perquè fa més qui vol que no qui pot (7) i voler és poder (8), però no s'ha de pensar que vol i dol (9) sinó dir això vull, això no vull (10) allunyant de nosaltres la intenció de fer quelcom sense voler (11) perquè qui no es consola és perquè no vol (12).

- (1) La justícia abans de tot.
- (2) Qui vulgui tranquil·litat, que no cerqui complicacions.
- (3) Entossudir-se en l'absurd.
- (4) No embrancar-se en l'aventura.
- (5) Haver de suportar una cosa que no agrada.
- (6) Necessitat d'un cert rigor en l'educació.
- (7) La voluntat ha d'ésser la guia.
- (8) La voluntat ho pot tot.
- (9) Desitjar una cosa sense gaire convenciment.
- (10) Fer la pròpia voluntat.
- (11) Involuntàriament, sense propòsit de fer-ho.
- (12) Llevar importància a un contretemps.

A l'escolta dia i nit

Amb paciència i perseverància, des de fa més de tres anys, els membres del Consell cobreixen les permanències del Casal tres dies per setmana —els dimarts i dijous de 4 a 6 de la tarda i els dissabtes de 4 a 7—. Com que creiem que aquests horaris no convenen a tothom, hem decidit instal·lar un contestador telefònic. Ara, doncs, podreu trucar a l'hora que més us convingui i deixar el missatge amb la seguretat que sereu atesos i escoltats per aquest Consell directiu. Esperem, així, estrenguer més els lligams i fer que la participació dels socis sigui més conseqüent.

El número del Casal: 263-06-81.

LLIBRES

Enviats per la Generalitat de Catalunya figuren als prestatges de la biblioteca del Casal els títols següents:

Guia dels arxius històrics de Catalunya, diversos autors; *Goethe 1832-1982*, antologia que la Generalitat dedica a les escoles de Catalunya; *La Generalitat en la història de Catalunya*, per Oriol Vergés i Josep Cruañas; *El cartell polonès*, selecció dels millors cartells editats en aquell país; *Les escoles de la Generalitat: realitzacions 1981 i projectes immediats*; *Guia de les Escoles públiques de Catalunya*; *La premsa a Granollers*, per Joan Subirà, 2 volums; *La qüestió agrària al país valencià*, diversos autors; *Cent anys de premsa a Ripoll*, per M. Mercè Palomera i Costa; *Al cel sia*, poemes de la poetessa Maria Antonia Salvà.

Com també: *Guia dels instituts i centres privats de batxillerat de Catalunya*; *Memòria sobre el pla d'ocupació comunitària a Catalunya (1981-1982)*; les guies de *Catalunya Hotels* i *Catalunya campings*, i un interessant volum titulat *La natura en acció*, que és una introducció a l'ecologia acompanyat de sis cartells sobre ecologia. Al tancar aquest número s'ha rebut del Conseller de política Territorial i Obres públiques un magnífic volum intítulat *Pla general d'obres públiques any 1935*.

Publicacions rebudes

Carta de España, gener 1983; *Llum i guia*, de Cassà de la Selva; *El Clau*, del Casal Català de Brussel·les; *Proa*, de l'Associació cultural de Palamós; *Treball, Nova Veu*, Butlletí del Centre Català de Lausana, *El Correu de l'Unesco*, *Lluita, Sió*, butlletí informatiu d'Agramunt i de la Ribera de Sió, *Ceres*, revista de la FAO, *La taula del Racó*, revista d'informació selvatana.

QUI VOL JUGAR?

Llengua!

Si heu sigut capaços de contestar entre 21 i 24 bones respostes sou un excel·lent coneixedor dels Països catalans.

Entre 15 i 20 està prou bé.

Si us situeu entre 8 i 14 és regular.

I si n'heu contestat menys de 7 correctament us aconsellem de preocupar-vos un xic més del món català.

1. Fer que suri, que es mantingui a flor d'aigua alguna cosa.
2. Quina institució és instal·lada a l'edifici reconstruït per Josep Domènech i Estapà, en 1887, a Barcelona on s'hi troba el Teatre Poliorama?
3. A Eivissa, xal gruixut de llana i estopa.
4. Fa uns mesos una forta riuada causà greus estralls a Alzira (Ribera Alta). Quin riu es va desbordar?
5. De quin estil és la imatge de la Mare de Deu de Montserrat, anomenada també *La Moreneta*?
6. Josep M. de Sagarra escrigué per ella *La Corona d'espines*. De quina actriu es tracta?
7. Com es deia el membre d'una milícia especial reclutada per diputacions o juntes de guerra dels Països Catalans?
8. Com s'escriu el verb valer en la primera persona de l'indicatiu present?
9. El Reial Madrid, en el seu camp, guanyà al Barça per 8-2 en un partit de Lliga. Podrieu dir en quin any?
10. Als jardins de les Tulleries de París hi ha una important selecció de l'obra d'un escultor noucentista nascut al Rosselló. A qui ens referim?
11. Quin és el personatge principal de *Terra Baixa*, d'Angel Guimerà?
12. Quin era el nom hipotètic d'una suposada ciutat ibèrica identifi cada amb Barcelona?
13. Quina és la regió agrícola més mecanitzada dels Països Catalans?
14. El punt culminant de l'illa de Mallorca és el Puig Major. A quants metres sobre el nivell del mar?
15. En 1911 fundà l'Orquestra Simfònica de Barcelona i el 1943 l'Orquestra municipal de València. Qui es aquest músic nascut a Barcelona l'any 1872?
16. A quin poema pertanyent els següents versos: *Si quan em trobo sol, parl amb mon esperit/en llemosí li parl, que llengua altro no sent...?*
17. En quin any quedaren abolits els tranvies a Barcelona?
18. A l'antic Teatre Principal de Figueres s'hi ha instal·lat un museu. A qui es dedicat?
19. Quin és el riu de 61,5 km de llargada que neix a Sant Marçal i desemboca entre Malgrat i Blanes?
20. El mes de novembre de 1930, d'un acord entre Joaquim Maurín i Jordi Arquer sorgi un partit obrer. Quin?
21. Podrieu dir quants museus existeixen a Catalunya?
22. En quina comarca es troba el castell de Palafolls?
23. Qui és l'actual president del Parlament català?
24. En 1904 apareixia la primera revista infantil en català fundada per Aureli Capmany. Quin era el seu títol?

1. Abotari. — 2. L'Acadèmia de Ciències i Arts de Barcelona. — 3. Abrèaill. — 4. El Xiquet. — 5. Romànic. — 6. Maria Moreta i Franco (1872-1955). — 7. Miquel. — 8. Valc. — 9. L'any 1934. — 10. Artiste Malliol. — 11. Manel. — 12. Llat. — 13. La regió de Lleida. — 14. 1.435 metres. — 15. Joan Lamore de Grignon i Bocquet. — 16. *La Patra*, de Bonaventura Carles Arbau. — 17. L'any 1971. — 18. A Salvador Dalí. — 19. El riu Tordera. — 20. El Bloc Obrer i Camperol. — 21. 272. — 22. El Maresme. — 23. Heribert Barrera. — 24. En Patufet.

EL 28 d'octubre de 1982 s'obrí a Espanya una nova època: set anys després de la mort de Franco, el Partit Socialista Obrer Espanyol guanyà per vint-i-set escons més dels requerits, amb ample majoria absoluta, les terceres eleccions generals de la nova democràcia espanyola. S'ha acomplert així el principi bàsic de tot sistema democràtic: l'alternància en el poder.

Des del punt de vista català, el més sobresortint de les conseqüències d'aquesta victòria és el fet que ja abans de les eleccions, durant la campanya electoral, el principal «leit-motiv» dels dos grans partits catalans —Convergència i Unió i Partit dels Socialistes de Catalunya— fou de posar l'accent en la participació que Catalunya havia de tenir en el govern de l'Estat. Per part de CiU, la dita «operació Cambó» es proposava d'aportar «l'estil català» en el govern de Madrid i el desenvolupament de l'autonomia de Catalunya no ja des de la reivindicació perifèrica tradicional sinó des de la participació en el centre del poder. Per part de l'esquerra, en concret socialista, la victòria de Felipe González era presentada com la via per assegurar també a Catalunya un «canvi» en la marxa de l'autonomia, a través d'una efectiva participació socialista en el govern de Madrid.

Els trenta primers mesos de funcionament de l'autonomia sorgida del nostre Parlament havien demostrat que el manteniment de bones i constants relacions amb el centre de l'Estat, el govern de Madrid era quelcom indispensable per a la bona marxa i aprofundiment de l'autonomia catalana. Es per això que els grans partits convertiren aquest tema en eix principal de les seves campanyes electorals. Era alhora un esforç, independentment de les

pròpies ideologies, de superar les tendències aïllacionistes que sovint ha tingut, sense resultats eficaços, el catalanisme polític històric.

A l'hora del vot, l'opció socialista fou la triomfant. Els esdeveniments posteriors han demostrat que en efecte la presència catalana a Madrid és important. Dos ministres, Narcís Serra i Ernest Lluch,

Presència catalana a Madrid

ERNEST UDINA

més no pocs secretaris d'Estat o directors generals, destacant el nou president de l'Institut d'Administració Pública, Joan Prats, i ben especialment —per l'importància que té la seva designació a fi que Barcelona aconseguixi els Jocs Olímpics de 1992— el nou secretari d'Estat pels Esports, Romà Cuyàs.

Alhora, un segon equip socialista ha ocupat els càrrecs deixats vacants a Catalunya: Pasqual Maragall, alcalde de Barcelona i l'igualadí Antoni Dalmau, president de la Diputació barcelonina com a successor del nou delegat del govern central a Catalunya, Francesc Martí i Jusmet.

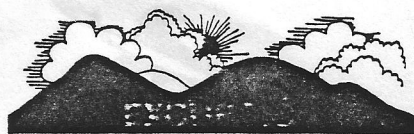
Més enllà de consideracions partidistes —que també són importants— cal destacar en aquest allau d'alts càrrecs catalans a Madrid que per primera vegada en el procés de transició iniciat el 1976, homes que han treballat històricament i en els darrers anys per l'autonomia de Catalunya es trobaran a llocs decisoris de l'aparell de l'Estat. Això és, en principi una garantia que la Generalitat de Catalunya —integrada pel Parlament, el President i l'autogovern o Consell executiu— deixi de ser considerada

com un simple òrgan de descentralització administrativa per a esdevenir part integrant de l'Estat i autèntic poder polític.

A ningú se li escapa que el fet que un partit centrista-nacionalista, Convergència aliada amb Unió Democràtica, ocupi el govern de la Generalitat, en front dels socialistes a Madrid, potser font de no pocs problemes. Però el repte per al PSC, partit autònom però federat amb el PSOE, és precisament demostrar que, en efecte, la seva presència a Madrid serà eficaç per a l'autonomia catalana. Repte difícil, especialment per a un partit travessat sovint de no poques contradiccions a l'hora d'elaborar la seva política nacional catalana.

Abans de l'estiu serà l'hora del primer balanç. De moment, hi ha un fet que tot ho condiciona: les eleccions municipals estan a la cantonada, amb la gran lluita fixada sobretot a Barcelona entre el nou alcalde Pasqual Maragall i el candidat convergent Ramon Trias Fargas. Tothom donava a Narcís Serra com segur guanyador davant de qualsevol altre candidat. Ara, però, la lluita apareix molt més igualada, confiant els socialistes que es mantingui l'allau del vot massiu envers el seu partit i creient els convergents que la personalitat de Trias Fargas polaritzarà tots els vots de centre i dreta, ja que Aliança Popular, per primera vegada forta a Catalunya amb un 15 % dels vots a les eleccions, no trobarà el candidat que li faci ombra.

Visita a la Casa d'Andorra de París

MOLTA gent a París sap que hi ha una Casa d'Andorra, però poca gent sap exactament què és, on és i com funciona. Fins i tot encara hi ha qui creu que la Casa és tancada. Doncs vet aquí un petit reportatge per donar un mínim d'informació.

La Casa és situada al 111, rue St-Honoré, cantonada amb la rue de l'Arbre-Sec. A l'arribar, una sorpresa: és una casa molt antiga i molt bonica. Va ser construïda el 1606; com que s'havia fet malbé, l'arquitecte Soufflot la va tornar a fer l'any 1775. Servia de dipòsit d'aigua, i, al mateix temps, les habitacions al segon i tercer pis servien per allotjar els jutges que venien a vigilar les execucions que tenien lloc a la plaça. Tot això fa que la casa sigui classificada «monument historique». L'interior és tan bonic com l'exterior: el subsol és magnífic, amb les voltes d'arc de mig punt i un veritable pou, al fons del qual es pot veure l'aigua! En bell mig de París! La planta baixa serveix d'oficina de turisme, i va ser molt ben decorada pels actuals funcionaris de la Casa. Doncs són aquells funcionaris, el senyor Enric Riba i la seva esposa, que em van rebre molt amablement i van contestar molt eficaçment a les meves preguntes. Vet aquí uns extractes d'aquesta conversa:

Iu Poisson. — *Comencem per una miqueta d'història de la Casa d'Andorra.*

Enric Riba. — L'edifici, que pertany a la ciutat de París, fou cedit a lloguer al M.I. Consell General de les Valls d'Andorra l'any 1965. La idea de fer una Casa d'Andorra sembla que la va iniciar el senyor Jacint Lluís Rossell Camp. El síndic d'aquell moment, el M.I. Sr. Julià Reig, junt amb el Consell General i els serveis del Copríncep, el general De Gaulle, la van realitzar. Es va inaugurar el 8 de juny del 1965. Hi han hagut molts funcionaris diferents. Llavors la Casa ha estat tancada del 3 de juliol del 1979 fins a l'u de febrer de 1982.

Després em van explicar l'afany i el funcionament de la Casa: és un Oficina Nacional Estranger de Turisme. La feina principal que s'hi fa és promoció Andorra del punt de vista turístic. Tenen depliants, mapes, llistes d'hotels, de camps, dels camins excursionistes i dels refugis, dels xalets o pisos a llogar. Coneixen gairebé tots els hotels o

restaurants així com un gran nombre de botigues. Des de la Casa no es fa cap mena de reservació, només donen la informació necessària, i després el client es posa ell mateix en contacte amb el responsable d'allà on vulgui anar. A la Casa d'Andorra també estan ben documentats sobre tots els mitjans de transports per anar i tornar d'Andorra. Fan

tota aquesta informació per correu, telèfon, o la donen a la gent que ve, perquè la Casa és oberta cada dia feiner tot el dia. Contacten així una mitjana de 600 persones cada mes. Hi ha dos funcionaris, el senyor Enric Riba, que n'és el director, i la seva esposa, que fa de secretaria. Si de cas ell se'n va per una cita o una recepció durant l'horari d'obertura, ella sempre s'hi queda sense cap excepció per tal de rebre els visitants. Nogensmenys, és possible de demanar a veure el director, i és un

home molt amable i eficaç que sempre és al punt de donar servei.

Des d'un altre punt de vista, tenen una biblioteca sobre Andorra que sempre es pot consultar —els llibres no surten de la Casa— per qualsevol raó: estudis personals, tesi, tesina, «dossier», etc.

La Casa pot participar a altres activitats: mentre els convidin, venen. Vet aquí la part de la conversa tractant de les activitats culturals:

I. P. — *De cara a les activitats culturals catalanes que poden ser organitzades pel Casal de Catalunya, el Centre d'Estudis Catalans, Associacions de Catalans, quin paper pot tenir la Casa d'Andorra?*

E.R. — Fins ara s'ha deixat a la lliure voluntat nostra. Depèn del que se'n demana. Si ens demanen de participar amb diners, normalment demano al meu superior directe a Casa de la Vall si hi ha permís per poder participar amb una quantitat en una manifestació cultural d'aquest caire. Si demanen lots, llibres, el que convingui, si es fa en el temps necessari, es fa tot el possible per ajudar.

I. P. — *Per exemple, si hi hagués una mena de festival de la cultura catalana, aquí a París, la Casa d'Andorra en seria protagonista?*

E.R. — Suposo. Potser pujaria una delegació de Casa de la Vall. Perquè són més al corrent ells del que puguin ser actes culturals o històrics que no pas nosaltres.

I. P. — *Altre exemple: si alguna institució vulgués fer una exposició del patrimoni artístic de cada país de llengua catalana, amb artesanía, arts populars, arquitectura, etc., i que es demanés la participació vostra?*

E. R. — Suposo que es posaran en contacte amb la Casa d'Andorra, i nosaltres aquí contactarem a Casa de la Vall els serveis pertinents, i ells decidiran si és convenient o no participar. Nosaltres, si no és a nivell turístic, no prenem cap decisió sense primer avisar el servei corresponent a Casa de la Vall.

Després el senyor Riba ha afegit que, a Andorra, tot és més lent que aquí, i que cal quinze dies allí per una cosa que es faria amb dos dies a París.

Doncs, potser tindrem així un nou protagonista sobre l'escenari de la vida catalana de París.

IU POISSON

Ara ha fet cinquanta anys

Un edifici que havia servit per sotmetre una Barcelona rebel, allotja ara el Parlament de Catalunya, successor de les antigues Corts catalanes i dels tres braços estamentals que hi són representats. Es el que fou l'antic arsenal de la Ciutadella, construït per Felip V després de 1714.

El primer Parlament s'hi instal·là el 6 de desembre de 1932. Havia estat elegit el 20 de novembre del mateix any i anava a celebrar 259 sessions. La darrera fou la del 1 d'octubre de 1938. Hi havien, llavors, 82 diputats, però

Francesc Macià i Josep M. Tallada tenien acta doble, amb el que es completaven els 84 escons de que es componia el Parlament i que eren ocupats de la següent manera: 48 eren per a l'Esquerra Republicana de Catalunya, 15 per la Lliga Regionalista, 5 per l'Unió Socialista de Catalunya, 5 pel Partit Nacionalista Republicà d'Esquerra, 4 pel Partit Republicà Autonomista, i altres partits amb un diputat.

El mes de març de 1980 se celebraren les segones eleccions al Parlament, tal com disposa l'Estatut d'Autonomia de Catalunya que està integrat per 135 diputats

Un país mil·lenari

CATALUNYA és un petit país, situat entre la muntanya i el mar, que ha vist passar per les seves terres gent de tots els països, en so de pau i en so de guerra. De la nostra pertinença a l'Imperi Romà ens restà un gran respecte a la Llei, i de les lluites per la construcció d'una comunitat humana, un gran amor a la Llibertat. Tant és així que no hem d'estranyar-nos que Catalunya fos un dels primers països d'Europa a l'hora de crear unes institucions que representessin el poble i les seves llibertats, com a contrapès a la sobirania del Monarca.

Aquest esperit democràtic i pactista —la vida humana entesa com un acord entre els uns i els altres i no com una imposició dels més forts— ha configurat les institucions polítiques catalanes. Així doncs, a l'albada de l'any mil, es perfilaren dues institucions complementàries que esdevindran les primitives Corts Catalanes.

Són, d'una banda, la Cort Comtal —formada, a la manera de la cúria regia dels reis francs, pels notables que voltaven el comte de Barcelona i l'aconsellaven en les seves decisions— i d'una altra l'Assemblea de Pau i Treva, promoguda per l'Abat Oliba per tal d'assegurar les persones i els béns.

Les Corts catalanes

Al segle XIII, sota el regnat de Jaume I, les Corts catalanes comencen a ésser rellevants, i al regnat del seu fill, Pere el Gran, prenen ja la forma definitiva. Es precisament l'any 1283 —l'any vinent serà el setè centenari— quan s'estableix que la capacitat legislativa radica en el Parlament i no en el monarca, que té l'obligació de convocar les Corts almenys un cop l'any. Aquesta potestat legislativa de les Corts catalanes és ben diferent de les tradicionals Corts castellanes, que es reunien per aprovar impostos o subsidis al rei. Les reunions per resoldre les consultes del rei, a Catalunya, eren conegudes amb el nom de Parlament.

Aquest funcionament de les Corts catalanes va durar fins al 1714, en què van ser abolides pel rei Felip V. Catalunya, però, és un país tossut i obstinat, que es mou per l'esperança de veure reconeguts els seus drets; en arribar el nostre segle, la voluntat catalana d'existir queda palesa en l'afany de recuperar les seves institucions polítiques.

Amb la Mancomunitat, el 1914, obté una descentralització administrativa eficaç, i amb la República, el 1932, un Estatut d'Autonomia, que preveia la constitució d'un Parlament. El 6 de desembre de l'any 1932, es van poder inaugurar les sessions a l'antic Palau de la Ciutadella, la mateixa Ciutadella que edificarà Felip V per impedir que Catalunya recuperés les seves velles institucions de govern i la seva autonomia política.

Aquest Parlament autònom, sota les presidències de Lluís Companys, de Joan Casanovas i de Josep Irla, passa per tots els avatars de la història contemporània de Catalunya. Legisla des de 1932 fins a 1934, en què és clausurat com a conseqüència dels fets revolucionaris del 6 d'octubre, però reprèn la seva tasca pel febrer de 1936, després de les eleccions del 16 de febrer. La guerra talla la seva actuació, i un acord de la seva Diputació Permanent aprova la

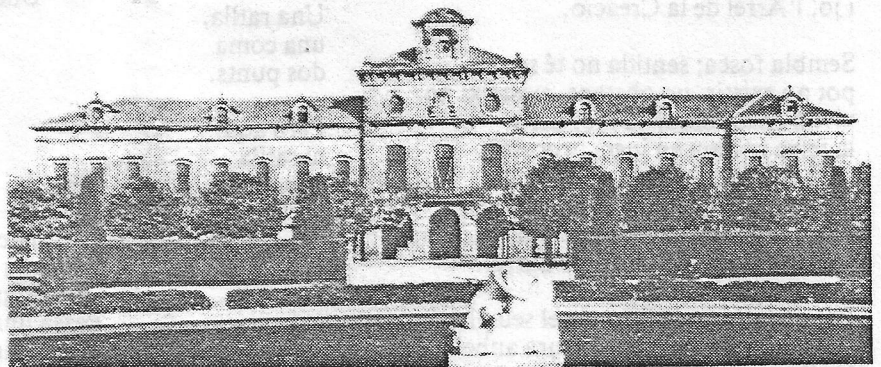
convocatòria de noves eleccions al retorn de la normalitat.

Amb el triomf del règim del general Franco, l'Estatut d'Autonomia fou derogat i totes les institucions abolides. A l'exili perdurà la flama de la fidelitat, representada pels Presidents del Parlament, que foren, successivament, Antoni Rovira i Virgili i Francesc Ferreras i Duran, que viu actualment a Mèxic. El restabliment de les institucions democràtiques, el 1977, obri nous camins a l'esperança.

Sa Majestat el rei Juan Carlos I elogià, públicament i en llengua catalana, l'amor dels catalans per la llibertat. Les Corts espanyoles aprovaren, el 1979, un Estatut d'Autonomia. I per l'abril de 1980, les primeres eleccions del nou Parlament català —continuador del Parlament elegit el 1932 i de les Corts Catalanes de l'Edat Mitjana— elegien president de la Cambra el Molt Honorable Heribert Barrera, i President de la Generalitat de Catalunya, el Molt Honorable Jordi Pujol.

Així començava una nova època de la història de Catalunya, aquest petit país situat entre la muntanya i el mar, obert al futur i a tota la gent del món, i continuador d'unes institucions democràtiques mil·lenàries.

JOSEP M. AINAUD I DE LASARTE

Racó poètic

Joan Brossa i Ciervo (Barcelona 1919)

Al moment que a Barcelona es revelat al gran públic en Joan Brossa, poeta visual i home de teatre («Brossarium II» a la sala Villarroel i exposició de poesia visual a la galeria Joan Prats) i confiant que el Departament de Cultura de la Generalitat faci arribar aquesta exposició a París, dediquem aquesta modesta pàgina al poeta creador del grup Dau al Set. Joan Fuster l'ha qualificat com «el gran poeta del pànic, de la ira, del fàstic innocent», i Manuel Sacristán el suggereix com «paradigma alhora d'avantguardisme i d'anacronisme». En Antoni Comas creu que és «un crit d'inconformisme contra el corrent intel·lectualista de la poesia catalana de la postguerra». I el mateix Joan Brossa es qualificava en el discurs que donà en els Jocs Florals de Barcelona de l'any passat com «un poeta heterodox i pluralista que en sa vida no ha mogut un dit per treure la pols de les estàtues tal com els déus manen».

Tot mantenint aquest to, el poeta s'ha lliurat després a experiències formalistes en les quals ha reeixit plenament. El joc verbal, el malabarisme de la forma i et to de denúncia del contingut d'aquesta poesia, han fet que el seu autor esdevingués una excepcional personalitat dins la literatura catalana i d'una extraordinària influència damunt les generacions posteriors.

Poema

Aquest versos estan escrits
perquè passin desapercebuts com
un vidre. Estic mirant el carrer
a través del vidre d'una finestra.
Mireu el carrer i no veieu el vidre.

A fora i a dintre vostre
hi ha un univers.

També vull que els versos
d'aquest poema siguin idèntics
a les campanades dels rellotges
de torre que hi ha per tot
el món.

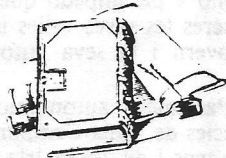
Sonet del pur estrepit

El vent lluita per ésser flor, la flor
per ésser papalló, el papalló
per ésser peix, el peix per ésser jo,
i jo, l'Arrel de la Creació.

Sembla fosca; sentida no té so;
pot no existir, no obstant, existeix: no
vivim en la foscor tu i jo, però
la terra es mou en justa processó.

El món, un cap d'agulla m'esdevé.
Ni alt ni baix, no pots distingir re.
Un bri és gran com el turó darrer.

En mi, ja quan la lluna fa el seu ple,
profund com l'aigua obscura anheló ser.
De l'univers i jo, cap el primer.

Final!

Havies d'haver fet una altra fi;
et mereixies, hipòcrita, un mur a
un altre clos. La teva dictadura,
la teva puta vida d'assassí,

quin incendi de sang! Podrit botxi
prou t'havia d'haver estovat la dura
fosca dels pobles, donat a la tortura,
penjat d'un arbre al fons d'algun camí.

Rata de la més mala delinqüència
t'esqueia una altra mort amb violència,
la fi de tants des d'aquell juliol.

Però l'has feta de tirà espanyol
sol i hivernat, gargall de la ciència
i amb tuf de sang i merda, Sa Excremència!

Glòria del bunyol;
ha mort el dictador més vell d'Europa.
Una abraçada, amor, i alcem la copa!

Una ratlla

Una ratlla,
una coma
dos punts.

Però aquí
ni ratlla
ni punt
ni res.

Un home esternuda.
Passa un cotxe.
Un botiguer tira la porta de ferro avall.
Passa una dona amb una garrafa plena d'aigua.
M'en vaig a dormir.
Això és tot.